

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Oživení, o. s.**, se sídlem Muchova 232/13, Praha 6, zastoupen Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2, proti žalovanému: **TS města, a. s.**, se sídlem K Ochozi 666, Bystřice nad Pernštejnem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 7. 2020, č. j. 29 A 160/2019 - 38,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 7. 2020, č. j. 29 A 160/2019 - 38, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 16. 7. 2019 předseda představenstva žalovaného zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2019, kterým žalovaný odmítl žádost žalobce ze dne 5. 6. 2019 o poskytnutí informací, kterou žalobce po žalovaném, coby povinném subjektu ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o svobodném přístupu k informacím“, či pouze „InfZ“), požadoval poskytnutí informací ohledně „*souhrnné výše odměn vyplacených vaší společností uvolněným zastupitelům obce, kteří byli členy řídicího, dozorčího nebo kontrolního orgánu Vaší společnosti, a to od ledna 2013 do dnešního dne*“ (dále též „žádost o poskytnutí informací“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou. Shora označeným rozsudkem (výrokem I) krajský soud rozhodnutí předsedy představenstva žalovaného ze dne 16. 7. 2019 zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Podle krajského soudu žalovaný, vycházející z nesprávné premisy, že není povinným subjektem dle zákona o svobodném přístupu k informacím, dostatečným způsobem nepřistoupil k provádění testu proporcionality, v němž by zohlednil všechny relevantní skutečnosti týkající se osoby žadatele a jeho činnosti, intenzitu zájmu na poskytnutí informací a významu osob, jichž se požadované osobní údaje týkají, tedy aspekty vyžadované při provádění testu proporcionality mimo jiné nálezem Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, a navazující judikaturou správních soudů (mj. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 As 88/2019 - 29). Krajský soud současně v rozsudku odůvodnil, z jakého důvodu nevyhověl návrhu žalobce na postup podle § 16 odst. 4, resp. s účinností od 1. 1. 2020 § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, dle něhož *„při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.“* Krajský soud dospěl k závěru, že s ohledem dosavadní postup žalovaného není prozatím namístě postupovat dle § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010 - 65, přichází tento postup v úvahu až tehdy, je-li rozhodnutí o odepření informace přezkoumatelné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2017, č. j. 3 As 292/2016 - 67). Výjimku by představovala situace, kdy by docházelo k svévolnému vydávání nepřezkoumatelných rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací s cílem vyhnout se aplikaci § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím. Vzhledem k tomu, že v daném případě jde o první rozhodnutí o žádosti žalobce, nelze dospět k závěru, že by vydání nepřezkoumatelného správního rozhodnutí bylo svévolné. Krajský soud tedy v tomto rozsahu nepostupoval dle § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím a omezil se pouze na zrušení napadeného rozhodnutí. Výrokem II rozsudku pak krajský soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku ve výši 15 342 Kč, a to k rukám jeho advokáta.

III.

[3] Proti výroku I. rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. Podle stěžovatele krajský soud pochybil, pokud nevyhověl návrhu stěžovatele, který požadoval, aby soud žalovanému nařídil povinnost poskytnout požadované informace (§ 16 odst. 4, resp. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím). Krajský soud měl bez dalšího přistoupit k aplikaci označeného ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím a tedy žalovanému uložit povinnost poskytnout požadované informace. Opačný postup odporuje zákonu. Judikatura správních soudů označená krajským soudem v rozsudku je nesprávná. Poukázal i na její důsledky, jakož i na smysl a účel § 16 odst. 4, resp. odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím. S ohledem na výše uvedené

pokračování

stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu ve shora označené části.

IV.

[4] Žalovaný nepodal ke kasační stížnosti i přes výzvu soudu vyjádření. Předložil soudu spis, ze kterého Nejvyšší správní soud zjistil, že žalovaný v návaznosti na zrušující rozsudek krajského soudu a nabytí účinnosti zákona č. 111/2019 Sb. postoupil odvolání stěžovatele Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále rovněž „Úřad“), který rozhodnutím ze dne 2. 9. 2020 rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2019 zrušil a věc vrátil k novému projednání. Součástí spisu je i přípis žalovaného ze dne 15. 9. 2020, ze kterého vyplývá, že žalovaný stěžovateli poskytl požadované informace (viz příloha). Nejvyšší správní soud informoval o uvedeném stěžovateli, který dne 4. 1. 2021 doručil soudu podání, ve kterém sdělil, že potvrzuje, že mu informace byly poskytnuty. I přesto však trvá na projednání kasační stížnosti. K tomu stěžovatel zopakoval a rozvedl důvody uvedené v kasační stížnosti. Obsáhle poukázal zejména na důsledky neaplikace ustanovení § 16 odst. 4, resp. odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím správními soudy a nesprávnost stávající judikatury, o kterou se opřel krajský soud.

V.

[5] Kasační stížnost směřuje proti rozsudku krajského soudu, kterým nebylo zcela vyhověno žalobě stěžovatele. Krajský soud nevyhověl návrhu stěžovatele, který požadoval, aby krajský soud nařídil žalovanému povinnost poskytnout informace dle § 16 odst. 4, resp. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, takovou kasační stížnost je třeba považovat za přípustnou. Např. v rozsudku ze dne 31. 10. 2018, č. j. 3 As 38/2018 - 29, Nejvyšší správní soud shledal podobnou kasační stížnost rovněž přípustnou. K tomu mj. uvedl, že: *„Kasační stížnost tak může podat jen ten účastník řízení, kterému nebylo rozhodnutím krajského (zde městského) soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná újma na jeho právech (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Ans 17/2012 – 33; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Zároveň bylo zdejší soudem judikováno, že [k]asační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 - 41). V nyní posuzované věci byl stěžovatel sice procesně převážně úspěšný (k jeho žalobě bylo druhoinstanční rozhodnutí žalovaného zrušeno), avšak v kasační stížnosti namítá, že městský soud měl rovněž aplikovat § 16 odst. 4 informačního zákona, tedy současně nařídít žalovanému poskytnutí kompletní zadávací dokumentace k veřejné zakázce (tento výrok v napadeném rozsudku městského soudu absentuje). V intencích naposledy citovaného usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu je tedy zřejmé, že kasační stížnost stěžovatele je přípustná.“* Výše uvedené lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost je důvodná, byť z jiných, než stěžovatelem prezentovaných důvodů. Zdejší soud totiž shledal vadu řízení před krajským soudem, kterou se musel zabývat i bez návrhu, tedy i bez odpovídající námitky stěžovatele (§ 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s.).

[8] Nejvyšší správní soud předepisuje, že v obdobných věcech již rozhodoval. K tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, č. j. 4 As 155/2020 - 42, ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 As 244/2020 - 40, ze dne 12. 11. 2020, č. j. 3 As 288/2020 - 40, ze dne 26. 11. 2020, č. j. 10 As 217/2020 - 74 a ze dne 22. 12. 2020, č. j. 3 As 340/2020 - 57). Z uvedených rozsudků vyplývá, že pokud krajský soud nezohlednil, že od data 2. 1. 2020 přešla ze zákona působnost rozhodovat v odvolacím řízení na Úřad pro ochranu osobních údajů, dopustil se pochybení, pro které jeho rozhodnutí nemůže obstát. Nyní rozhodující senát se s uvedenými rozsudky ztotožňuje a má za to, že její závěry plně dopadají i na nynější věc. Proto z této judikatury vychází, v podrobnostech na ni odkazuje a níže pouze stručně rekapituluje její stěžejní závěry, které se uplatní i v daném případě.

[9] Článek XV bod 17. zákona č. 111/2019 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zpracování osobních údajů, změnil § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím. Nebylo-li podle dřívější úpravy možné určit nadřízený orgán dle § 178 správního řádu, rozhodoval v odvolacím řízení a řízení o stížnosti ten, kdo stál v čele povinného subjektu. Dle novelizovaného znění § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím ovšem nyní v takových případech rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad pro ochranu osobních údajů.

[10] Dřívější úpravu § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím bylo možno použít jen do 1. 1. 2020 (čl. XVI zákona č. 111/2019 Sb.), počínaje následujícím dnem se proto použije úprava nová, a to i na běžící řízení.

[11] Žalovaný, na kterého se stěžovatel obrátil jako na povinný subjekt, je akciovou společností – v jeho případě tak není možné určit podle § 178 správního řádu, kdo je jeho nadřízeným správním orgánem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 As 244/2020 - 40).

[12] V projednávané věci tedy s účinností od 2. 1. 2020 přešla ze zákona působnost rozhodovat v odvolacím řízení na Úřad pro ochranu osobních údajů. Na okraj lze poznamenat, že samotné rozhodnutí předsedy představenstva o odvolání bylo vydáno v roce 2019, a to v souladu s tehdy účinnou úpravou.

[13] Dle § 69 s. ř. s. je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, *nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla*. Ustanovení § 69 s. ř. s. tak upravuje specifický případ procesního nástupnictví, odlišný od úpravy obsažené v § 107 a § 107a o. s. ř. Při přechodu působnosti v důsledku změny zákona proto krajský soud musí jednat s orgánem, na který přešla působnost. Neučiní-li tak, zatíží řízení vadou, která má za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé (srov. k tomu detailně rozsudek ze dne 30. 10. 2020, č. j. 4 As 155/2020 - 42).

pokračování

[14] Žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného (předsedy představenstva společnosti TS města, a. s., se sídlem K Ochozi 666, Bystřice nad Pernštejnem) byla podána ke krajskému soudu v roce 2019 a krajský soud o ní rozhodl rozsudkem dne 1. 7. 2020. Jak již však bylo výše naznačeno, působnost rozhodovat o odvolání stěžovatele však přešla dne 2. 1. 2020 na Úřad pro ochranu osobních údajů.

[15] Krajský soud tedy měl od 2. 1. 2020 jako s žalovaným jednat nikoliv s předsedou představenstva uvedené společnosti, ale s Úřadem pro ochranu osobních údajů. Takt však krajský soud nepostupoval. Tím zatížil řízení o žalobě vadou, která má za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, pro kterou je třeba jeho rozsudek bez dalšího zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, ve kterém tuto vad napraví (rozsudky ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 As 244/2020 - 40, ze dne 12. 11. 2020, č. j. 3 As 288/2020 - 40, ze dne 26. 11. 2020, č. j. 10 As 217/2020 - 74 a ze dne 22. 12. 2020, č. j. 3 As 340/2020 - 57 atp.).

[16] Nejvyšší správní soud dodává, že výše uvedená judikatura se obsáhle vyjádřila i k postavení původního žalovaného v dalším řízení před krajským soudem. Mj. zdůraznila, že pokud stát, veřejnoprávní korporace nebo jiná osoba vystupuje jako nositel veřejné moci (a tímto nositelem nepochybně je, pokud autoritativně rozhoduje o poskytnutí informací), nemá žádná subjektivní práva. Proto pokud správní orgán I. stupně nesouhlasí s rozhodováním odvolacího orgánu, nemůže podat správní žalobu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2003, č. j. 7 A 32/2002 - 23). Eventuální rozpor v právních názorech mezi instančně vyšším a instančně nižším orgánem uvnitř veřejné moci je vyřešen subordinací, tedy vztahem nadřízenosti a podřízenosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 2. 2020, č. j. 8 Afs 128/2018 - 46, č. 4006/2020 Sb. NSS, bod 54). Stejně tak nemůže být správní orgán rozhodující věc v I. stupni osobou zúčastněnou na řízení. Definičním znakem osoby zúčastněné na řízení je totiž to, že byla nějak přímo dotčena ve svých právech a povinnostech (§ 34 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgán I. stupně však nemá žádné „subjektivní právo na uplatnění pravomoci“, ostatně již jen samotné právě uvedené spojení je vnitřně rozporné. Na základě těchto úvah judikatura dovodila, že správní orgán I. stupně není účastníkem řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu (není žalovaným) a nemůže být ani osobou zúčastněnou na tomto řízení. Není-li správní orgán I. stupně účastníkem řízení o žalobě ani osobou zúčastněnou na řízení, není ve smyslu § 102 s. ř. s. ani oprávněn k podání kasační stížnosti (viz např. usnesení ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 As 77/2013 - 25). Právě uvedené závěry však nelze mechanicky užít na všechny případy.

[17] Okruh povinných subjektů totiž nezahrnuje jen orgány veřejné správy, ale též různé – od státu odlišné – veřejnoprávní korporace (např. Česká televize, Český rozhlas apod.) a také nejrozumnější osoby soukromého práva – obchodní korporace. Tyto osoby na základě judikatury naplňují znaky „veřejné instituce“ dle § 2 odst. 1 zákona [srov. např. náleze ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06 (N 10/44 SbNU 129) – *Letiště Praha*]. Dle dosavadní zákonné úpravy byla takováto osoba žalovanou v řízení před správním soudem. Dle judikatury Ústavního soudu však byla též osobou oprávněnou podat ústavní stížnost [náleze ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16 (N 101/85 SbNU 679) – *ČEZ*, který zrušil rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2016, č. j. 2 As 155/2015 - 84, č. 3405/2016 Sb. NSS, kde společnost ČEZ vystupovala jako žalovaná]. Ústavní soud vysvětlil, že odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím je

rozhodnutím o právech žadatele, které povinný subjekt vydává jako nositel veřejné moci. Povinný subjekt se v případě, že je jeho rozhodnutí nebo postup podroben soudnímu přezkumu ve správním soudnictví, nemůže domáhat ochrany svých základních práv a svobod, neboť žádná základní práva nemá. Tento závěr ovšem dle Ústavního soudu neplatí, „*jestliže je v postavení subjektu, který rozhoduje o poskytnutí informace, fyzická nebo právnická osoba. Rozhodnutí soudu, kterým jí byla uložena povinnost rozhodnout ve věci žádosti o poskytnutí informace (nebo kterým jí byla tato věc vrácena k dalšímu řízení) z důvodu, že bylo shledáno její postavení coby povinného subjektu podle § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, se totiž - pokud jde o samotnou existenci této povinnosti - dotýká jejích základních práv a svobod*“ [viz cit. nálezy IV. ÚS 1146/16, bod 42, s odkazem na stanovisko pléna ze dne 9. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS-st. 9/99 (ST 9/16 SbNU 372)]. NSS dodává, že - vedle procesních práv - v úvahu připadá především základní právo takové právnické či fyzické osoby na informační sebeurčení (čl. 10 odst. 3 Listiny).

[18] Povinné osoby odlišné od státu – právnické či fyzické osoby - tedy mají ve vztahu k poskytování informací vlastní subjektivní práva, nevystupují tedy jen jako svazek kompetencí určitého typu (což je základní definiční znak správního orgánu – viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 5. 2015, č. j. Nad 288/2014 - 58, č. 3257/2015 Sb. NSS, bod 32). Právě naopak, právnické a fyzické osoby, které rozhodují ve věcech zákona o svobodném přístupu k informacím, v rozhodovací praxi správních soudů vystupovaly doposud jako žalovaný správní orgán (v pozici žalovaného) jen v důsledku specifické zákonné konstrukce. Šlo o druh právní fikce, který utvářel z takovýchto osob „správní orgán“, neboť vycházel z kompetence takového „správního orgánu“ rozhodovat v oblasti zákona o svobodném přístupu k informacím. Ve skutečnosti však tyto osoby rozhodovaly o vlastních veřejných subjektivních právech (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 As 244/2020 - 40).

[19] Zákon od 1. 1. 2020 určil jako orgán příslušný rozhodovat o odvoláních a v řízení o stížnosti Úřad pro ochranu osobních údajů. Za normálních okolností by nebyl problém s tím, že původní žalovaný správní orgán je nahrazen v pozici žalovaného Úřadem. Jak uvedeno výše, typický žalovaný správní orgán v řízení před správním soudem nemá z povahy věci žádná subjektivní práva, má jen pravomoci (je nositelem kompetencí podle příslušného veřejnoprávního předpisu). Odlišně je třeba nahlížet na situace, kdy původní žalovaný vystupoval v řízení před správním soudem v dvojediné pozici. Jednak v pozici nositele kompetence (podle zákona o svobodném přístupu k informacím), tedy jako správní orgán, jednak v pozici osoby mající veřejné subjektivní právo (a povinnost) poskytovat informace jen způsobem a v rozsahu vyžadovaném zákonem o svobodném přístupu k informacím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 As 244/2020 - 40 a na něj navazující judikaturu).

[20] S ohledem na výše uvedené lze v případě žalovaného (v dalším řízení před krajským soudem) uvažovat o jeho postavení v pozici osoby zúčastněné na řízení. Žalovaný totiž má v dané věci subjektivní práva (především výše uvedené právo na informační sebeurčení), ve smyslu § 34 odst. 1 s. ř. s. proto může být přímo dotčen na právech rozhodnutím soudu. Z pohledu ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces povinného subjektu si nelze představit situaci, kdy by správní soud takovému subjektu – právnické či fyzické osobě - uložil povinnost poskytnout informace, aniž by byl tento subjekt účasten na řízení a mohl

pokračování

se k věci vyjádřit. Situace nebude jiná ani v situaci, kdy by správní soud „pouze“ rušil rozhodnutí vydané ve druhém stupni, neboť účastenství na řízení nemůže záviset pouze na konečném výroku ve věci samé (i zde srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 As 244/2020 - 40, viz i rozsudky ze dne 12. 11. 2020, č. j. 3 As 288/2020 - 40, ze dne 26. 11. 2020, č. j. 10 As 217/2020 - 74 a ze dne 22. 12. 2020, č. j. 3 As 340/2020 - 57). V souladu s nimi soud dodává i to, že žalovaný může v takových věcech podat žalobu proti rozhodnutí, kterým Úřad pro ochranu osobních údajů rozhodl o odvolání či stížnosti proti rozhodnutí žalovaného a kterým byl zkrácen na právech ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (ostatně jinak by mohl a musel podat rovnou ústavní stížnost, což by však bylo absurdní a jistě též protiústavní - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 As 244/2020 - 40).

[21] V posledně označeném rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „S ohledem na důvod zrušení rozsudku se NSS nevyjadřoval k důvodům, které v kasační stížnosti uplatnila sama stěžovatelka. Kasační stížnost je důvodná s ohledem na shora popsanou vadu, proto NSS podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek a vrátil krajskému soudu věc k dalšímu řízení, ve kterém bude krajský soud vázán právním názorem NSS vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).“ Tento závěr zopakoval Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 22. 12. 2020, č. j. 3 As 340/2020 - 57, kde uvedl: „Pro úplnost lze dodat, že vzhledem k vadě řízení před městským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, Nejvyšší správní soud nemůže nyní posuzovat meritorní námitky uplatněné stěžovatelkou v kasační stížnosti.“ Stejně se soud vyslovil i ve shora označených rozsudcích, např. v rozsudku ze dne 30. 10. 2020, č. j. 4 As 155/2020 - 42, ze dne 26. 11. 2020, č. j. 10 As 217/2020 - 74, ze dne 12. 11. 2020 č. j. 3 As 288/2020 - 40 atp. S ohledem na výše uvedenou konstantní judikaturu ani nyní rozhodující senát neshledal důvod k jinému postupu a bez dalšího vypořádávání uplatněných námitek zrušil rozsudek krajského soudu.

[22] Nejvyšší správní soud dodává, že nepřehlédl, že žalovaný v návaznosti na zrušující rozsudek krajského soudu a nabytí účinnosti zákona č. 111/2019 Sb. postoupil odvolání stěžovatele Úřadu pro ochranu osobních údajů, který rozhodnutím ze dne 2. 9. 2020 [vydaným v návaznosti na § 20 odst. 4 písm. b) a § 20 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném od 2. 1. 2021] rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2019 zrušil a věc vrátil k novému projednání. Součástí spisu je i přípis žalovaného ze dne 15. 9. 2020, ze kterého vyplývá, že žalovaný stěžovateli poskytl požadované informace. Nejvyšší správní soud o uvedeném informoval stěžovatele, který dne 4. 1. 2021 doručil soudu podání, ve kterém sdělil, že potvrzuje, že mu informace byly poskytnuty, i přesto však trvá na projednání kasační stížnosti. Kasační stížnost přitom splňovala i další podmínky věcného projednání, přičemž nelze hovořit ani o tom, že odpadl předmět řízení o kasační stížnosti; předmětem kasačního řízení byl rozsudek krajského soudu. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný důvod k odmítnutí kasační stížnosti. S ohledem na uvedenou vadu přitom nebylo lze uvažovat ani o zamítnutí kasační stížnosti. Jak bylo podrobně popsáno výše, krajský soud se v napadeném rozsudku dopustil pochybení, ke kterému je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (*ex officio*).

[23] Z uvedených důvodů tedy Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první s. ř. s.), v němž bude krajský soud postupovat v souladu s výše uvedeným (§ 110 odst. 4

s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu